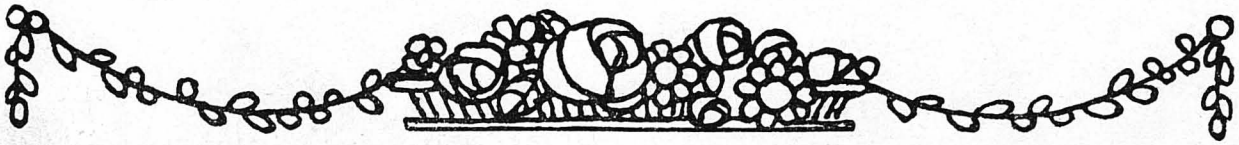

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Τὸ ρόδον, τὸ τόσον προσφιλὲς καὶ τόσο ἀγαπημένο ἄνθος, ποὺ τὸ ἐξύμνησαν ὅλοι οἱ ποιηταὶ τοῦ κόσμου, ἦταν γνωστὸ καὶ στοὺς ἀρχαίους λαούς, ἐπροτιμᾶτο καὶ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἔχαιρε μεγίστης φήμης. Ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ἡσίοδος ἀποκαλοῦν τὴν Ἠὼ *Ροδοδάκτυλον* καὶ *Ροδόπηχυν*.

Ἐπίσης στοὺς Ὁμηρικοὺς ὕμνους, μία τῶν Ὠκεανίδων καλεῖται Ροδόπη. Ἡ Ἀφροδίτη ἄλοιφε τὸ σῶμα τοῦ Ἕκτορος δι' ἐλαίου ἐκ ρόδων. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν ἐξ ἄλλου ἀφιερώσει τὸ ρόδον εἰς τὴν θεὰν Ἀφροδ τὴν καὶ εἰς τὸν Διόνυσον. Ἦτο δηλαδὴ τὸ ἄνθος αὐτὸ σύμβολον τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ θανάτου.

Μυθολογεῖται ἐπίσης ὅτι, ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος ἔπλασε τὸ ρόδον ἡ Ἀφροδίτη. Κατ' ἄλλην ἔκδοσιν, ἡ ἰδία θεά, μαθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ ἐραστοῦ της καὶ σπεύδουσα διὰ μέσου τῶν ἀκανθῶν, ἐξέσχισε τοὺς ἁβροὺς ποδας της. Ἐκ τοῦ ρεύσαντος αἵματος ἐβάφησαν τὰ ρόδα, τα ὁποῖα ἦσαν ἀρχικῶς λευκά, καὶ ἔπῆραν τὸ κόκκινο χρῶμα των.

Κατ' ἄλλον μύθον, τὸ πρῶτον ρόδον ἐφύτρωσεν ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς γῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἀφοοδίτη ἀνεδύετο ἐκ τοῦ ἀφρο ῦ τῆς θαλάσσης. Λέγεται ἐπίσης ὅτι τὸ ρόδον ἐγεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, γι' αὐτο καὶ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν σοφίαν συμβολικῶς ἐξεικονίζει.

Τὸ ρόδον ἦτο σύμβολον τοῦ κάλλους, τῆς νεότητος, τοῦ ἔρωτος, τῆς χαρᾶς, της σιγῆς. Ἡ Ἀφροδίτη ἔρραινε μὲ ρόδα την ὁδὸν τῶν ἐρωτευμένων.

Τόσον οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, ὅσον καὶ οἱ Ρωμαῖοι. ἐχρησιμοποιοῦσαν πάντα τὰ ρόδα πρὸς στολισμὸν κατὰ τὰς ἑορτάς των, καὶ εἰς αὐτὰ διέβλεπον ἐνσαρκωμένην τὴν χαράν, τὴν νεότητα καὶ τὸ κάλλος. Εἰς τὰ συμπόσιά των μάλιστα, οἱ Ἕλληνες ἐστέφοντο διὰ στεφάνων, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ ρόδον, ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀνθέων, κατεῖχε τὴν πρώτην θέσιν.

Τὰ ρόδα, μὲ τὰ ὁποῖα στολίζει τὴν κεφαλὴν τῆς Ἠλιοδώρας του ὁ Μελέαγρος, σὲ κάποιο ἐπίγραμμά του τὰ ὀνομάζει «*φιλέραστα*» !

Τὸ ρόδον ἐθεωρεῖτο ὡσαύτως ὡς σύμβολον τοῦ θάρρους καὶ τῆς καταστροφῆς ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Γαλάτας, οἱ ὁποῖοι ἐβάδιζον εἰς τὴν μάχην, ἐστεμμένοι διὰ στεφάνων ἐκ ρόδων.

Τὰ ρόδα ἐρησιμοποιοῦντο καὶ ὡς σύμβολα ἐπάνω εἰς σήματα Βασιλικῶν οἰκογενειῶν. Ὅταν ὁ Ἐδουάρδος ὁ Δ' τῆς Ἀγγλίας,ἐκ τοῦ οἴκου Ἰόρκης, ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ ἐξαδέλφου του Ἐρρίκου τοῦ Ζ' ἐκ τοῦ Οἴκου Λαγκαστρίας, οἱ στρατοὶ αὐτῶν παρετάχθησαν εἰς τὸ temple garden, ὅπου χιλιάδες ρόδων λευκῶν καὶ ἐρυθρῶν ἔλαμπαν καὶ εὐωδίαζαν. Ὅταν δὲ οἱ στρατοὶ ἀπεχωρίσθησαν ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ, ἐπῆραν μαζύ τους ὁ ἕνας τὰ λευκὰ καὶ ὁ ἄλλος τὰ ἐρυθρὰ ρόδα. Ὁ πόλεμος αὐτὸς διήρκεσε 30 ὁλόκληρα χρόνια καὶ ἐγένετο πρόξενος καταστροφῆς 60 μελῶν τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας —ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους Ἐδουάρδου τοῦ Γ'.—Ἐκτὸς αὐτῶν ἐφονεύθησαν οἱ περισσότεροι τῶν ἀριστοκρατῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ 100,000 περίπου ἄνθρωποι. Ἐτελείωσε δὲ ὁ πόλεμος αὐτός, ἀφοῦ ὁ Ἐρρῖκος ὁ Ζ' ἀπέκτησε τὸν θρόνον καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Ἐλισσάβετ, τὸν τελευταῖον κληρονόμον τοῦ Οἴκου Ἰόρκης, ἡ ὁποία ἦταν ἡ μεγαλυτέρα ἀδελφὴ τοῦ Ἐδουάρδου τοῦ Ζ'. Καὶ ἔτσι κατώρθωσαν νὰ ἑνωθοῦν καὶ τὰ δύο Ρόδα. Ἡ Ἐλισσάβετ ἦταν ἀγαπητὴ εἰς τὸν λαὸν τῆς Ἀνγλίας καὶ ὁ γάμος αὐτὸς ὠνομάζετο *ὁ γάμος τῶν Ρόδων*, ἐπανηγυρίσθη δὲ εἰς ὅλην τὴν Ἀγγλίαν.Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου, οἱ νεόνυμφοι ἐστολίσθησαν μὲ δύο Ρόδα, τα ὁποῖα ἔγιναν σύμβολον τῆς ὁμονοίας καὶ τῆς ἀγάπης τῶν λαῶν·

Ὁ Μᾶρκος Ἀντώνιος, ἀποθνήσκων, παρεκάλεσε νὰ θέσωσι ρόδα ἐπὶ τοῦ τάφου του...

Εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, οἱ μεμυημένοι ἐστολίζοντο συνήθως διὰ ρόδων. Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἴσιδος ἐν τῷ ναῷ τῆς Σάϊος, ἦτο ἐπίσης διὰ ρόδων στεφανωμένον, συμβολίζον οὕτω τὴν σιγήν. Πᾶν δὲ ὅ,τι ἐλέγετο ἐν τῷ ναῷ ἐτηρεῖτο μυστικόν.

Τὸ ρόδον, λέγει ὁ Ἀνακρέων, ἦτο τῶν ἐρώτων τὸ σύμβολον καὶ εἰς τὰ συμπόσια καὶ τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου ἠλαττοῦτο ἡ τέρψις, ἐάν δὲν ὑπῆρχαν ἄφθονα ρόδα πρὸς στολισμὸν τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν καὶ τῶν ἑορταστῶν.

Ἡ Κλεοπάτρα, κατὰ τὸ τέταρτον συμπόσιον τὸ ὁποῖον παρέθεσε πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀντωνίου, ἐκάλυψε τὰ πάντα διὰ ρόδων !..

Κατά τινα σισελιανὴν παράδοσιν, τὸ λευκὸν ρόδον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται πάντοτε ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τῆς ἐν Βρεσλάῳ Μητροπόλεως, συμβολίζει τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ζωήν.

Ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης, ἀποθνήσκων ἐν Ἐφέσσῳ, εἶπεν :—«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου του ἀνεφύησαν τὰ ἀγαπητά του ἄνθη, ρόδα καὶ κρῖνα.

Καὶ σήμερον, ὁπότε τὸ ἰδανικὸν ὑπεχώρησε πρὸ τοῦ ὑλισμοῦ, τὸ ρόδον διατηρεῖ τὴν ποιητικήν του σημασίαν. Ἡ σεμνὴ παρθένος, τῆς ὁποίας τὰ στήθη πάλλουν ἀπὸ τὸ γλυκὺ αἴσθημα τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτος, στολίζεται διὰ ρόδων, ἡ χαρὰ στεφανώνε μὲ ρόδα τὸν γαμήλιον βωμόν, καὶ ἡ λύπη σκορπίζει ρόδα ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ φερέτρου...

Ἡ δημώδης Ἑλληνικὴ ποίησις ἐξύμνησεν ἐπίσης τὸ ρόδον, τὸ ὁποῖον :

Τὸ Μάϊ τὸ μῆνα φαίνεται σέ νιοῦ γαμπροῦ κεφάλι,
σὲ παντρεμμένης μάγουλο, σὲ κοριτσιοῦ στηθάκι,
στῆς χήρας τὸ προσκεφάλο νυχτώνει-ξημερώνει ..

Ὁ ἐραστής, παρομοιάζει ἐπίσης τὴν ἐρωμένην του πρὸς λευκὸν ρόδον :

Ἄσπρο τριανταφυλλάκι μου, μὲ τά τριάντα φύλλα,
τρέμ' ἡ καρδιά μ υ, σὰν σὲ δῶ, σαν τῆς μυρτιᾶς τὰ φύλλα.

Ἐπίσης χαρακτηρίζει τὴν ὡραιότητα τῆς φίλης του ἀνωτέραν τῶν ρόδων καὶ τῶν κρίνων :

Στοὺς κρίνους, στὰ τριαντάφυλλα ζητῶ τὴν ἐμμορφιά σου
μὰ χάνονται κοντὰ σὲ σέ, σ ἀ κάλλη τά δικά σου.

Τὰ ρόδα ἐξουσιάζουν ὅλων τὰς καρδίας, εἶνε τὰ πλέον ἀγαπητά μας ἄνθη. Θὰ τὰ εὕρετε στὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ καὶ εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Βασιλέως, τοὺς νέους, ἀλλὰ καὶ τοὺς γέρους, τοὺς εὐτυχεῖς καὶ τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ζῶντας ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς νεκρούς ! Θὰ τὰ συναντήσετε παντοῦ :

Στῆς παντρεμμένης τὰ μαλλιά, τς' ἀνύπαντρης τὸν κόρφο
Στῆς χήρας τὸ προσκέφαλο, στῆς καλογρηᾶς τε φάσο,
Τὸ Μάϊ τὸν μῆνα βρίσκεται στοῦ Βασιλιᾶ τήν τάβλα
αὐτὸ φουμίζει ξζωντανοὺς, στολίζει πεθαμμένους !...

Ο ΦΙΛΑΝΘΗΣ

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ

Ὁ Πίνδαρος διηγεῖται ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς ἐθεράπευε μερικοὺς ἀσθενεῖς μὲ τὸ γέλιο καὶ τὰ ἄσματα, Ὁ μέγας Γάλλος ἰατρὸς Γουσταῦος Περὲ ἔγραψε ὅτι οἱ χαρούμενοι ἄνθρωποι θεραπεύονται εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Μεταξὺ τῶν ἀγνώστων δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν θεραπευτικὰς ἰδιότητας, εἶναι ἀσφαλῶς καὶ τὸ γέλιο. Ἐπιδρᾷ εἰς πολλὰς ἀσθενείας, διότι ἐλαφρώνει τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα καὶ διευκολύνει εἰς τὴν ἀνάκτησιν τῶν δυνάμεων.

Οἱ ἰατροὶ θεωροῦν τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐθυμίαν, ὡς τὰ καλύτερα φάρμακα διὰ τὸ ἠθικὸν τοῦ ἀρρώστου. Ἄνθρωποι πάσχοντες ἀπὸ ἕκτερον ἢ ἀσθενείας τοῦ ἥπατος, ἐθεραπεύθησαν ταχέως καὶ εὐκόλως,χάρις εἰς τὸ εὔθυμον τοῦ χαρακτῆρός των !

Ἡ χαρὰ ἠμπορεῖ νὰ ἐπιδράσῃ εὐεργετικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων ἐξηντλημένων καὶ πυρεσσόντων. Το γέλιο ἔχει γιὰ τὰ παιδιὰ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα. Δέκα ἡμερῶν γελωτοθεραπεία εἶνε γιὰ ἕνα ἀδύνατο παιδάκι τό καλύτερο δυναμωτικό.

Το γέλιο ἔρχεται μερικαῖς φορὲς χωρὶς καμμιὰ ἀφορμή ! Εἶνε καὶ αὐτὸ ζήτημα ὑγείας. Μεγάλη δὲ εἶνε ἡ ἐπιρροή του, διότι ἐξυπηρετεῖ τὴν ψυχήν, τὸν νοῦν καὶ τὸ αἴσθημα ἀκόμη.

Τὸ βεβιασμένο καὶ νευρικὸ γέλιο παρατηρεῖται εἰς τοὺς νευρασθενικούς, τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἡμιπληγίαν καὶ τοὺς παράφρονας. Οἱ μελαγχολικοί, ὄχι μόνο ὑποφέρουν φρικτά, ἀλλὰ καὶ θεραπεύονται μὲ δυσκολίαν. Εὐτυχεῖς λοιπὸν ἐκεῖνοι ποὺ γελοῦν συχνά. Οἱ χαρούμενοι δέχονται τὰ πλήγματα τῆς τύχης μὲ φιλοσοφίαν καὶ αὐτὸ εἶνε ἀσφαλῶς τὸ μεγαλύτερο δῶρο τῆς φύσεως !

Ο ΔΟΚΤΩΡ Χ.